

DIET IS HET OESTE
VOLDEN OM KUIKEN
VLUG OP TE
KWEKEN

EERSTE
NEDERLANDSCHE
DOGCACKES-FABRIEK

FLORA'S
KUIKENVOER
P. LAMMENS
DORDRECHT

"FLORA"

ONDOELMATIGE VOEDING
VEROORZAAKT GROOTE
STERFTE ONDER
JONGE KUIKENS

TER BLIJVENDE HERINNERING aan 12 1/2-, 25- of 50-Jarige Feesten, bij verjaardagen, of ter herinnering aan overledenen, is niets waardigers denkbaar dan in natuurgetrouwe, olieverfkleuren geschilderde

PORTRETTEEN (PEINTURE BOGAERTS).

Prijzen vanaf f 8.25 met breede vergulde lijst. Uitvoerige geillust. Prijscurant gratis op aanvraag. H. BOGAERTS & Co. - BOXTEL.

SWIFTURE

12 Maanden garantie
BUTTENBAND Gld. 5.50 per Stuk
BINNENBAND Gld. 3.— per Stuk

BANDEN

Verkrijgbaar bij iederen Rijwielhandelaar.
R. S. STOKVIS & ZONEN Ltd.
ROTTERDAM

FIRMA J. P. ZON

STOOM

OPGER. 1800

WASSCHERIJ

— NHERT —

HOF v DELFT.

CADEAU!

25 ledige Stello Doosjes

geven recht op een prachtigen **Vulpen-Houder!**

ZEGT HET VOORT!

ENGLEBERT

„Laat ze hun gang maar gaan, ze krijgen ze toch niet stuk, zijn Englebertbanden“

RIJWIELBANDEN

SPECIALE
FABRIEK
VOOR
WINKEL-DOOZEN
MET LINNEN
OVERTROKKEN
FIJN KOPER HAND-
VAT EN ETIKETHOUDER ENZ.
99 HOUTEN ZIJWANDEN.

Vraag offerte! de prijs is laag de kwaliteit is prima!

VLAGGEN voor Rijwielen, Motors, Automobielen en Booten.

Vlagjes met propellen of bel. **Rugzakken** vanaf 95 ct.. Bowden pneumatische Voor- en Achtervelg- of dito **Bandremmen**, **Jasbeschermers**, **Broekkappen**, **Versnellingsnaven**, **Rijwiel- en Moterpompen**, **Lantaarns**, **Zadels**, **Tassen**, **Hutchinsonbanden**, **Veiligheidsscheerapparaten** enz. enz. Our Glory **Engelsch Heerenrijwiel** met Hutchinsonbanden f 50, te betalen met f 5 p. m. **Damesrijwielen** f 5.— **hooger**, met 1 jaar garantie. Repareeren, vernikkelen en emailleeren. Verz. door geheel Nederland door **Magazijn VELO**, Korte Prinsengracht 51, bij de Haarlemmerstr., Amsterdam. Telef 5077.

MOOIE VORMEN.

Wondervolle Buste en blanke huid verkrijgt en behoudt iedere Dame van elken leeftijd door mijn methode. **Uitwendig gebruik.** Succes gegar. Zend adres en 5 cents postzegel en U ontvangt gratis inlichtingen.

Maison NIEMANN, A'dam.
Da Costakade 43 M, huis.
Spreekuur 11 'sm.—9 's av.

Aan den Rand van den Afgrond

door FRANK H. SHAW (Slot).

OPEENS kwam de tweede stuurman naar achteren loopen, vreeselijk smerig en heesch, terwijl hij probeerde het bloed testelpen, dat uit een wond in zijn arm vloeide.

„Het is hard aan 't branden, kapitein,“ zei hij.

„Blijf hier, Norwoord.“ Maxwell ging naar voren om naar de aan de pompen zwoegende mannen te kijken. De stuurman had een gat gehakt in het dek, zooveel mogelijk boven de plaats van den brand en de bemanning was bezig emmers water er doorheen te gooien. Toen hij den stuurman vroeg, hoe het ging, schudde deze verdrietig het hoofd.

„We kunnen het niet voldoende bereiken, kapitein; wij kunnen slechts naar de plaats van den brand gissen.“

„Open nog een luik daar, dan kunnen wij het beter zien. Wacht even, we zullen voor den wind gaan.“

„Er moet een man naar beneden, om te gaan zien waar de brand is!“ Een man kwam naar voren en klauterde de ijzeren ladder af, maar dadelijk was hij weer terug, moeielijk ademhalende.

„Het brandt er erg, kapitein — ik zag de vlammen — juist achter het luik.“

Maxwell dacht aan zijn vrouw en wist, dat er gevaar dreigde. Maar wanneer een man naar beneden ging met een flinke slang en dan den oorsprong van den brand kon bereiken, zou het misschien mogelijk zijn den brand te stuiten, voordat het te laat was. Om zich heen ziende, zag hij zijn vrouw staan. „Wat doe jij hier, Bessie — ga naar het achterschip“. Met tegenzin ging zij weg, maar Baker, die haar gevolgd was, bleef.

„Vlug een touw hier,“ zei Maxwell. „Laat de slang door het luik zakken. Ik zal wel gaan kijken, waar de brand is.“

Men probeerde hem van dit plan af te brengen, hem wijzende op het groote gevaar van de onderneming, maar het gaf niets.

„Laat mij naar beneden gaan, kapitein,“ zei de stuurman aarzeland. Mijnheer Troster was toch al niet al te dapper en voor vuur was hij juist erg bang. Maxwell keek naar de oude gestalte, die ineengekrompen was van reumatiek en schudde het hoofd.

„Geef me de slang,“ zei hij en met deze in de hand klom hij de ladder af. Twee minuten later was hij weer boven, snakkend naar adem, met roet bedekt en verschroeid.

„Ga door met pompen, ik geloof, dat ik het gevonden heb,“ zei hij. „Ik moet even op adem komen, dat is alles.“ De matrozen gingen onvermoeid met pompen door. Baker, doodsbang, keek naar de rookwolken, die opstegen.

„Nu ben ik klaar.“ Weer ging Maxwell naar voren, met

een touw om zijn middel gebonden. Hij haalde diep adem, ging de ladder af en verdween uit het gezicht. Een minuut ging voorbij, en nog een en nog een, doch de kapitein kwam niet terug. Gedurende vijf lange minuten wachtte men, maar geen teken van leven kwam er van beneden.

„Haal het touw op, mannen,“ zei Troster. „Laten we zien, wat er gebeurd is.“ Maar toen ze aan het touw trokken, voelden zij er l eelaas in 't geheel geen gewicht aan. Het losse einde scheen hun de waarheid te vertellen. Het touw was doorgebrand en beneden lag Maxwell, machteloos, met den dood voor oogen, als hij al niet reeds dood was.

„Eenigen van jullie naar beneden, om hem eruit te halen,“ beval Troster, die zelf zeer bang was. Twee mannen kwamen naar voren, keken door het luik, maar durfden niet.

„Waar is mijn man?“ Het was Bessie, naar de plaats des onheils getrokken door een kracht, sterker dan haar eigen wil. „Waar is kapitein Maxwell?“ Een dozijn paar oogen keken onwillekeurig naar het gapende ruim, maar niemand antwoordde haar, totdat zij Baker bij den arm greep.

„Waar is mijn echtgenoot?“ Hij trachtte het stilzwijgen te bewaren, maar de blik van haar oogen noodzaakte hem, te antwoorden.

„Hij is naar beneden gegaan — de vlammen — het touw is doorgebrand.“

Zij trokken haar van het luik weg. Het scheen hun toe dat zij zich anders zonder aarzeling naar beneden zou werpen. Zij verweerde zich, hun hulp inroepende.

„Wil niemand van jullie helpen? O, lafaards, lafaards!“

„Het is onmogelijk, mevrouw,“ hijgde Troster.

Baker keek naar het meisje en besefte de grootte van haar smart. Hij was bang — banger dan hij ooit geweest was. Een panische schrik greep hem aan, hij wilde van dit tooneel wegluchten, zich verbergen, vergetelheid zoeken, ergens, waar dan ook.

Opeens hoorde hij een hartverscheurenden snik. Bessie Maxwell's gelaat, doodsbalek, was vlak bij het zijne. Plot-seling viel hem een gedachte in, die alle andere gedachten verbande en een bijzonderen geestdrift in hem opwekte. Er stak niets goeds in hem; hij had nog nooit iets goeds in zijn leven gedaan; maar hier was een vrouw, die in hem geloofd had en zij verkeerde in moeilijkheden.

Hij kon zich slechts haar woorden herinneren, zelfs na zijn tweeden val. Wetende, hoe hij haar teleurgesteld had, dacht ze toch nog goed over hem en had medelijden met zijn zwakheid en zij — zij had hem deze kans gegeven; zij had hem dagen van hoop bezorgd. Wanneer de reis geëindigd zou zijn, zou hij toch weer tot zijn vroeger, nietswaardig bestaan terugkeeren; maar voordat het eind kwam, was het dan niet mogelijk, dat hij door iets zijn dankbaarheid kon toonen? Hij kon niet veel doen; hij was slechts een zwakkeling, geestelijk en lichamelijk; maar — hij kon

een voorbeeld aan flinkere mannen geven. Hij kwam dichter bij het luik staan, maar schrok voor den rook terug. Hij keek naar Bessie en zag, dat haar oogen op hem gevestigd waren: misschien raadde ze zijn gedachten.

„Bij God, zij gelooft in mij,“ zei hij tot zichzelf en onhandig knoopte hij een touw om zijn middel.

„Help me,“ zei hij; en voordat iemand werkelijk wist, wat er gebeurde, klom hij naar beneden en verdween uit het gezicht. De rook was verstikkend, de hitte enorm; maar hij scheen het niet te voelen.

Een gloeiende adem verschroeide hem. Hij wrong zich weer verder naar beneden. Een vreemde duizeling overviel hem, hij kon niet meer nadenken. Door een bovenmenselijke inspanning kwam hij weer bij.

Weer voorwaarts kruipende, ontmoetten zijn handen iets zachts. Zijn gevoel zeide hem, dat dit Maxwell was; doch of deze leefde of niet, dat kon hij niet zeggen. Maar ongetwijfeld was het Maxwell en hij kwam om hem te redden. Hij legde zijn handen op de onbeweeglijke gestalte en probeerde ze voort te slepen, maar zijn krachten schoten hierbij te kort. De vlammen naderden hem; hij verloor het bewustzijn. Lucht! lucht moest hij hebben. Hij begon denzelfden weg terug te kruipen, dien hij gekomen was, den vreeselijken strijd opgevend, totdat hij weer opnieuw aan het wachtende meisje dacht. „Zij geloofde in mij: Zij probeerde, om een eerlijk man van mij te maken,“ zei hij, „en — het eenige, wat ik doen kan is —“ Hij maakte het touw om zijn middel los. Zachtjesaan, vreezende om op het laatste oogenblik zijn moed te verliezen, bond hij het touw om Maxwell's middel. Een flinke ruk en hij voelde, dat er aan het touw getrokken werd. Het onbeweeglijke lichaam werd opgehaald. Zijn slapen klopten; het was nu onmogelijk om adem te halen. Hij probeerde om weer weg te kruipen, doch hij kon geen vin meer verroeren. Hij riep en stiet een doordringenden kreet uit; maar het geraas van de vlammen overstemde hem. Toen dacht hij aan zijn tehuis in Engeland en het scheen hem toen alsof hij het gelaat van zijn moeder zag, dat hem glimlachend welkom heette. Maar zijn moeder...

Een Duitsch zeilschip praaide de brandende „Shining Light“ en een paar uur later zond men booten uit om de in nood verkeerende bemanning op te nemen. Tot den laatsten man toe werden zij gered. Eenige van hen hadden brandwonden. Maxwell was zwaar gewond, doch levend.

„Is dat het overschot?“ vroeg de Duitsche kapitein, toen Maxwell en Troster verschenen.

„Ja, wij zijn de laatsten,“ zei Maxwell, denkende aan hem, die achtergebleven was en boete gedaan had.